

Overzicht beleidswijzigingen 2016

1. Aanpassing Wet schadefonds geweldsmisdrijven

De Wet schadefonds geweldsmisdrijven (hierna: de Wet) is per 1 juli 2016 aangepast. De aanpassing ziet op twee punten:

- Uitbreiding doelgroep met nabestaanden van slachtoffers van dood door schuld
Vanaf 1 juli 2016 kunnen ook nabestaanden van slachtoffers van dood door schulddelicten in het verkeer (artikel 6 Wegenverkeerswet) en algemene dood door schulddelicten (artikel 307 Wetboek van Strafrecht) in aanmerking komen voor een financiële tegemoetkoming uit het Schadefonds. De uitkering bestaat altijd uit een vast bedrag van € 5.000 per nabestaande (letselcategorie 3). Dit is overeenkomstig het beleid voor nabestaanden van slachtoffers van opzettelijk gepleegde geweldsmisdrijven. Het vaste bedrag kan worden aangevuld met twee aparte uitkeringen: voor uitvaartkosten en derving van levensonderhoud. Volgens artikel 3 lid 2 van de Wet kunnen de partner, ouders, kinderen, broers en zussen worden aangemerkt als nabestaande.

Dood door schuld is voor het Schadefonds een nieuwe categorie misdrijven naast de opzetdelicten. Het door de Commissie ontwikkelde beleid is neergelegd in een bijlage bij de beleidsbundel, omdat het beleid mede vorm krijgt naar mate de ervaring met deze zaken ruimer wordt.

- Verlenging indieningstermijn van 3 naar 10 jaar
De indieningstermijn voor het aanvragen van een financiële tegemoetkoming is verlengd van drie naar tien jaar na datum van het misdrijf of delict. De indieningstermijn van drie jaar bleek soms te kort te zijn voor slachtoffers van geweldsmisdrijven of hun nabestaanden. Daarbij speelde ook een rol dat het Schadefonds niet zeer bekend was en dat slachtoffers en nabestaanden niet altijd tijdig de weg naar het Schadefonds wisten te vinden. Het tegenwerpen van het verstrijken van de indieningstermijn zou dan kunnen bijdragen aan secundaire victimisatie. Bovendien kan een strafproces, indien ook sprake is van behandeling in hoger beroep en in cassatie, geruime tijd duren. Dat zelfde geldt voor ingewikkelde verzekeringskwesties. Het verlengen van de termijn voor indiening geeft slachtoffers de gelegenheid de uitkomst daarvan af te wachten, voordat zij tot het Schadefonds wenden.

2. Begunstigende regel per 15 oktober 2016 afgelopen

Met de invoering per 15 oktober 2014 van het zogenaamde all-in beleid zijn alle materiële schadeposten komen te vervallen. Dat betekent dat sindsdien voor materiële schade geen aanvullende aanvragen meer kunnen worden ingediend als de primaire aanvraag onder het all-in beleid is afgehandeld.

Het overgangsbeleid bepaalde dat als op of na 15 oktober 2014 aanvullende aanvragen werden ingediend, die betrekking hadden op primaire aanvragen die onder het oude beleid zijn afgehandeld, deze aanvullende aanvragen onder het oude beleid (en met de oude letsellijst) werden afgedaan. Deze begunstigende regel was bedoeld om slachtoffers en nabestaanden in de gelegenheid te stellen aanvullende aanvragen in te dienen voor

financiële schade indien deze groter was geworden na de reeds toegekende tegemoetkoming. De regel gold tot 15 oktober 2016. Sindsdien is een aanvullende aanvraag voor materiële schade niet meer mogelijk. Ook niet als de aanvullende aanvraag betrekking heeft op een primaire aanvraag waarop beleid van voor 15 oktober 2014 is toegepast.

3. Wijzigingen in de beleidsbundel

- 'Shockschade'

De term 'shockschade' is losgelaten en vervangen door 'psychisch letsel door getuige zijn'. Dezelfde mensen komen in aanmerking. Het Schadefonds kent tegemoetkomingen toe voor psychisch letsel dat iemand oploopt door getuige te zijn van een geweldsmisdrijf of direct geconfronteerd te zijn met de gevolgen van een geweldsmisdrijf. De zogenaamde 'waarnemer'.

Eigen aandeel van de waarnemer en de nabestaande

Nu de waarnemer een zelfstandig recht heeft is het ook logisch om het eigen aandeel op dezelfde wijze te behandelen als bij ander eigen letsel (waarbij korten op de uitkering dus mogelijk is). Het eigen aandeel van de waarnemer wordt dus beoordeeld zoals in paragraaf 1.4.1 en 1.4.2 is weergegeven (het 'gewone' eigen aandeel beleid).

Het beleid ten aanzien van het eigen aandeel van de nabestaande is in lijn hiermee aangepast. Als de nabestaande zelf een eigen aandeel heeft gehad in het geweldsmisdrijf waarbij het slachtoffer is overleden, beoordeelt het Schadefonds per individueel geval of en in hoeverre hiermee rekening wordt gehouden bij het vaststellen van de uitkering. Uitgangspunt daarbij is dat alleen in de meest ernstige gevallen van eigen aandeel dit leidt tot afwijzing van de aanvraag. Voorheen werd de aanvraag volledig afgewezen als de nabestaande zelf enig eigen aandeel had in het geweldsmisdrijf.

Samenloop (hoofdstuk 2.5)

Onder het voormalige beleid kreeg de nabestaande met psychisch letsel door waarneming ('shockschade') één uitkering van letselcategorie 3. De waarnemer is nu een slachtoffer met een zelfstandig recht. Daarom krijgt de waarnemer die tevens nabestaande is twee aparte uitkeringen: twee keer letselcategorie 3.

- Bewind

De aanvrager die onder bewind staat kan zelf een aanvraag indienen zonder dat deze hoeft te worden ondertekend door de bewindvoerder (wijziging paragraaf 4.2). De aanvrager is namelijk ondanks de bewindvoering wel handelingsbekwaam.

- Verrekenen/terugvorderen

Eerste alinea van paragraaf 1.5.1.5. is tekstueel aangepast. Daarnaast is toegevoegd dat een toegewezen vordering door de civiele rechter wegens 'shockschade' in mindering wordt gebracht op de uitkering voor psychisch letsel door getuige te zijn

Op de website van het Schadefonds vindt u de meest recente versie van de [beleidsbundel](#).

4. Letsellijst

- Bij deel 1A (de algemene uitgangspunten voor indeling fysiek letsel in letselcategorieën) is opgenomen dat de algemene uitgangspunten niet zelfstandig kunnen worden gelezen maar alleen in samenhang met de verdere invulling in deel 1B van de letsellijst.

Daarnaast is het uitgangspunt onder letselcategorie 3 en 5 nader gespecificeerd. Doordat het uitgangspunt vrij algemeen was geformuleerd, schaarden sommige slachtoffers al gauw iets onder deze letselcategorieën. Dit lokte dan ook nogal eens bezwaar uit. Daarom is opgenomen dat het moet gaan om 'fysiek letsel met blijvende hinderlijke beperkingen in het dagelijks beroeps- of bedrijfsmatig functioneren (of een daaraan gelijk te stellen activiteit)'.

- Onder de inleidende tekst van deel 1B is de volgende algemene opmerking opgenomen: de verwijdering van eerder aangebracht osteosynthesemateriaal (= platen en schroeven) wordt niet als een afzonderlijke operatie aangemerkt en/of verzwarende omstandigheid waarvoor een hogere letselcategorie wordt toegekend.
- De indeling bij 'oog' is aangepast. Totale blijvende uitval van de visus in één oog = functioneel verlies van één oog = visus < 0,3 met correctie is gelijk gesteld met het functioneel en anatomisch verlies van het oog, categorie 4 (was 3). Daarnaast is opgenomen dat de visusuitval altijd met correctie moet zijn. De gevolgen van het oogletsel zijn immers minder ernstig als het met een bril of lenzen gecorrigeerd kan worden.
- Onder aangezichtschedel: bij 'onder- en bovenkaakfractuur' is toegevoegd dat een 'processus alveolaris fractuur' uitdrukkelijk niet als een fractuur van onder- of bovenkaak kan worden gezien. Slachtoffers noemen dit wel een kaakfractuur, maar dit is het medisch gezien niet.
- Onder hand is de 'skiduim' (= het afscheuren van een bandje rond het basisgewricht van de duim (ligamentum collaterale ulnare), met operatieve behandeling toegevoegd. Dit letsel valt in letselcategorie 1.
- Tabel psychisch letsel en de toelichting (p.11):
De definitie van 'behandeling' is aangepast. Een 'behandeling' vindt alleen plaats als een diagnose is gesteld. Voordat de diagnose wordt gesteld vinden 'gesprekken' plaats. Zowel het stellen van de diagnose als de behandeling die daarna plaatsvindt, dient te worden gedaan door of onder verantwoordelijkheid van een hulpverlener die een BIG-registratie of NIP-dienstmerk heeft voor het stellen van diagnoses ten aanzien van psychisch letsel. Als de aanvrager opgeeft dat hij in behandeling is bij een hulpverlener met een BIG-registratie of NIP-dienstmerk wordt aangenomen dat de aanvrager een diagnose (complexe) psychische stoornis heeft. Uitgangspunt is dan letselcategorie 1. Naar gelang de duur en intensiteit van de behandeling kan er besloten worden tot indeling in een hogere categorie.

De volgende definitie van 'behandeling' is opgenomen: Onder 'behandeling' wordt verstaan: de behandeling nadat een diagnose is gesteld, met een reguliere frequentie (circa één behandeling per twee weken) door of onder verantwoordelijkheid van een hulpverlener die een BIG-registratie of NIP-dienstmerk heeft voor het stellen van diagnoses ten aanzien van psychisch letsel.

In de tabel is de omschrijving in het linker vakje aangepast. Er staat nu: diagnose eventueel gevolgd door korte behandeling en kortdurende beperkingen in dagelijkse bezigheden. Als er een diagnose is gesteld, komt het slachtoffer namelijk al terecht in categorie 1, zonder dat ook een korte behandeling hoeft te hebben plaatsgevonden.

De voorlaatste bullet is verwijderd (Is een slachtoffer voor psychisch letsel doorverwezen naar en behandeld door een hulpverlener, die een BIG-registratie of NIP-dienstmerk heeft voor het stellen van diagnoses ten aanzien van psychisch letsel, dan vooronderstelt het Schadefonds ernstig psychisch letsel (letselcategorie 1). Afhankelijk van de diagnose, de duur van de behandeling en de beperkingen kan een hogere letselcategorie worden toegekend).

Dit is een overbodige toelichting. Het komt namelijk overeen met de categorie linksboven in de tabel. Als een slachtoffer in behandeling is, dan is er dus een diagnose gesteld, dus dan komt het slachtoffer al terecht in categorie 1, zonder dat ernstig letsel hoeft te voorondersteld.

Op de website van het Schadefonds vindt u de meest recente versie van de [letselijst](#).